

Հովհաննես Թումանյան

Խեղճ Աղանյան

Ճանաչում էի ես նրան, ընկեր.

Չափազանց ճարտար, հանճարեղ մարդ էր,

Այս շրթունքները պատմում էին ինձ

Լիր թագավորի, Համլետի սրտից,

Այս աչքերն ուժեղ հրով ցոլանում

Ծիծաղում էին, տխրում, բարկանում...

1891